

SZAVAK

MOLCER MÁTYÁS

I

elfordulva a láthatár ziháló
fáitól, felüvöltesz. Odvas árnyék
húzódik feketén feléd, jövő
kézirása e gyászhuszárt utánczó
hetyke táj. Mivel éljek itt? Mi várhat
még e súlyosodó homokban? Elő
kérdésed kibetűzhető az ismert,
s átfűrt csillagokon, hová utolsó
útra szökne szabadra szoktatott, és
tisztá gondolatod fehér sirálya

II

„Nagy tisztelettel párából nap kel,
hogy egy szentséges urat becézzen.”

Li Taj-po

így jutottam e jól megérdemelt fő-
helyre, mondd a megszokott elégült
szólamot, realizmus ez, s te mítosz
préselt diszkiadásban. Údv a könyvnek!
Tapsunk mind a tiéd, hazudni jól tudsz
... te mester a hírverésben ...

III

másképpen sikerült kakaskodó, hét
ajtón áthatoló rikoltozásod.
Kókler és helyiérdekű szofistás
kínjaid nevetik, te tollas önző

IV

indulj, s mond meg a pusztulásra ítélt
földemnek vakuló hitem szavát, és
mondd el, még mielőtt a csillagokra
rácsot raknak a drótozott hitűek,
hogy bosszúra se futja már erőmőől

V

trágár énekem elmerüljön! Ébredsz,
és madárijedés riog szemedben,
soksebű szavaim ne érjenek ma
hozzád, gondtalan életed zavarja
nyelvem fölfakadó fekélye, reggel-
árnyú elhagyatott vagyok, de lényem
még előre vetíti mondhatatlan
árnyait, hova kúszhat? Én se látom,
méltatlan vagyok én az összefüggő
dicsbeszédre, csak ócska szóvirágra
képes már az erőm, a nyelvem ég, és
trágár énekem élve vár, akár a
fekvő holt szavaim, ha öltözötten,
várják oszlani induló világuk

VI

szólhatsz még hitegetve önmagadhoz,
válogathatod elvetélt fegyved
volt beszédeit, életed közelre
hozva mégse akard nyakunkba varrni
intő példa szerint, elég bajod volt
eszmédtől neked is, ne kényszerítsd hát
évült ostobaságaid jövőnkre

VII

mondd, hát tűrhetem ily viselkedésed
tétlen egyre tovább? Szerénytelen vagy,
sőt mi több! — felajánlod önmagad, hogy
dicséretre kerülj. Kivárni méltó
értéklést nem akarsz, pojáca-költő;
vagy költő se, csak egy kifúlt pojáca,
öndicsérete tengerébe fulladt,
pukkadt hólyag, utód utódja nélkül,
kímélje már szavaid szemét zajától

VIII

hidd, elérkezem őszülő utamnak
egy pontjára, a vélt barátok is majd
térdre rognak a látomás hevétől,
s csöndesen betakarnak árva kézzel

IX

ébrenlét kanyarog feléd vitézlő
törtetésed elérhetetlen álom-
fényéből, ne akarj továbbra is, mint
elvakult denevér nekünk ültödni

X

jaj! — túljutni az elhatárolón, holt
ívelés odaáttra-ért kopár és
résztétlen talajába, parttalan múlt
távlatába, jövőtlen elfelejtés
áramába, a semmi-létezésbe